

The background is a dark teal color with a vertical tear or crease running down the right side. Three green flies are depicted: one in the upper left, one in the center, and one in the lower right. The central fly is the largest and most prominent, with its wings spread. The text is overlaid on the image.

C A R M E N M O L A

ROK
PRASAŤA

Ljndeni

Rok prasaťa

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Carmen Mola

Rok prasaťa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ROK
P R A S A Ť A

C A R M E N M O L A

ROK
P R A S A Ť A

Zo španielčiny preložil
Milan Kopecký

Ljndeni

Prvá časť

SAMA

Prečo odchádzaš a nechávaš ma samého?

Čo keby mi padla do oka iná?

Čo keby ma zvierla?

Svadobné šaty sú jej úzke, páchnu naftalínom, a hoci boli možno kedysi biele, dnes majú neurčitú farbu, čosi medzi žltou a krémovou. O takejto svadbe Valentina veru v pätnástich nesnívala. Šaty má od Ramony, matky ženicha, ktorý ju ani len nepobozkal, keď ich oddávajúci vyhlásil za muža a ženu. Svokra je k nej chladná a odmeraná a určite váži viac než ona, no Valentina sa do šiat sotva vmestila, pretože je vo štvrtom mesiaci. Dieťa čaká s iným, vôbec nerozumie, prečo si ju novomanžel vzal.

Valentina si vyzlečie šaty. Pod nimi má lacnú spodnú bielizeň z pouličného trhu. Kolkokrát si slubovala, že na deň svadby si kúpi luxusné neglizé, aké nosia dievčatá z klubu, keď sú s klientmi? Namiesto toho má biele nohavičky a neladiacu podprsenku, ktorá ledva udrží jej neprestajne sa zväčšujúce poprsie. Sama k sebe cíti ľútosť a odpor.

Napriek tomu všetkému vie, že je oveľa atraktívnejšia než jej manžel Antón, nízky a plachý muž, plešivejší, než by sa na jeho vek patrilo, s bojazlivým pohľadom a nepríjemným telesným pachom, akoby sa niekoľko dní nesprchoval. Odkedy sa k nemu Valentina nastahovala, cíti všade, kam sa pohne, smrad prasacieho chlieva. Do jeho domu, a ako sa zdá, aj do svojho, už navždy.

Má dvadsaťtri rokov, od manžela je prinajmenšom o päť rokov staršia, a postavu mala veľmi súmernú, kým jej ju nezdeformovalo tehotenstvo. Tvár mierne narušajú nezatajitelné črty pôvodných bolívijských obyvateľov. Valentina to nikdy nepokladala za chybu, ale Španieli majú iný názor. Keby len tušili, čo všetko sa jej nepáči na mužoch, s ktorými sa v krajine zoznámila.

Od príchodu na polostrov sa jej šťastie vyhyba oblúkom. Chcela si otvoriť vlastný obchodík, ale musela slúžiť v domácnosti, kde ju pán domu tak dlho obťažoval, vždy keď zostali sami, až kým jeho manželka nezačala čosi vetriť a bez slova ju vyrazila. Potom menila jedno zamestnanie za druhým, až sa zrazu vydala a teraz nevie, či ju čaká šťastný a pokojný život, alebo to bola najväčšia chyba v živote. Tak veľa predsa nežiada, stačil by jej dom, ktorý nepáchne prasacinou, a o trochu krajší, milší, mužnejší manžel než Antón. Ibaže nič nešlo podľa plánov a to jediné, čo pokladala za záblesk nádeje – príležitosť na vydaj –, ju priviedlo do tejto dediny, do tohto domu, nie oveľa krajšieho od toho, ktorý jej otec postavil vlastnými rukami v Cotoca pri Santa Cruz de la Sierra, kde sa Valentina narodila a odkiaľ aj odišla.

U nich sa svadby pripravujú v predstihu, pivo tečie prúdom a pod hovädzinou sa prehýbajú stoly; ženy si dajú typické sukne a klobúky s najkrajšími ozdobami, živá kapela zahrá novomanželom valčík, všetci sú šťastní... Na jej svadbe nijakí hostia neboli, iba Ramona s Dámasom, rodičia ženicha a súčasne svedkovia. Žiadna hudba ani sprška ryže či okvetných lístkov, ktorými by niekto obsýpal novomanželov. Namiesto na hostinu šli do baru na námestí, kde si dali limonádu a misku orieškov a ešte porciu kalamárov, ale na tú ich pozval Aniceto, vlastník baru, od radosti, že k nemu do podniku zavítala nevesta. On jediný Valentine zablahoževal a odvážil sa polohlasom zakričať „Nech žijú novomanželia!“

Teraz je Valentina sama v izbe, manžela nikde. Sprvu si myslela, že bude chcieť spečatiť sobáš, len čo sa za nimi zavrú dvere, no zrejme si radšej počká do večera. Popravde však za ten krátky čas, keď boli snúbenci, lepšie povedané, keď pantomimicky predstierali, že ich čaká svadba, Antón nedával najavo, že by ktovieako po nej túžil.

„O pol hodiny je večera, nemeškaj.“

Ramona bez klopania vtrhla dnu a pristihla ju, ako tam sedí iba v nohavičkách a podprsienke a pozerá sa na seba do zrkadla. Nijako to nekomentovala, no v očiach mala pohrdanie. Za polhodinu sa nestihne osprchovať, zbaviť naftalínového smradu a pocitu špinavosti, ktorý sa na ňu nalepil, nedovolí si však odporovať.

S Antónom sa zoznámila pred dvomi týždňami. Do klubu pri ceste, kde pracovala – nie, nebola dievča na noc, iba umývala dlážky, kúpeľne a riad –, za ňou prišiel jeho otec Dámaso.

„Dostanem ťa odtiaľto, ak sa vydáš za môjho syna,“ navrhol jej. „Nie sme bohatí, ale núdzou trpieť nebudeš.“

„Čakám dieťa.“

„Dáme mu naše priezvisko.“

Nič viac. Dokonca sa ich ani nespýtala, ako sa živia, myslela iba na svoje maličké – zatiaľ nevie, či to bude syn alebo dcéra –, na to, že bude môcť vyrastať v normálnom dome, nie v klube pri ceste, obklopené prostitútkami, a že nebude trieť biedu ako ona.

Na večeru sú mäsové gule a Valentina musí uznať, že lepšie v živote nejedla. Pri stole všetci mlčia, iba Dámaso, jej svokor, vysvetľuje, že prasce sú v dome to najdôležitejšie, žije z nich celá rodina. Treba im dávať žrať v presne určený čas, obriadiť ich, pravidelne vykydať chliev.

„Také máme u nás zvyklosti,“ dodá.

Pre Valentinu to nie sú zvyklosti, ale nariadenia. A súdiaci podľa ticha, ktoré panuje za stolom, kým Dámaso hovorí, plnia sa bez odvrávania.

Po večeri sa nevesta vráti do izby čakať na manžela. Teraz sa už určite bude domáhať manželských povinností, o tom je presvedčená, a preto sa pripraví, oblečie si nočnú košielku, ktorú jej podarovala dievčina z klubu a podľa jej slov rozpáli každého chlapa.

„Musí sa z teba zosypať, chmatni ho hneď za gule; ak sa ti to podarí, bude jedno, kde ste sa zoznámili, do smrti sa o teba postará.“

Skutočný otec jej dieťaťa sa o ňu nikdy nestaral, bol to neznámy cestujúci, ktorý strávil noc v klube, a ona vlastne netuší, prečo sa s ním vyspala alebo či by ho vôbec spoznala, keby sa ešte niekedy stretli. O neokrôchanosti Španielov jej nikto nemusí rozprávať, vie o nej svoje a dnes v noci očakáva ďalšie pokračovanie. Ibaže Antón, ako sa zdá, je iný: vojde do izby – pach prasaciny sa medzičasom zmiešal s pachom vína –, nepobozká ju ani nezaželá dobrú noc, ľahne si a zaspí.

Aj Valentina sa pokúša zaspáť, ale bezvýsledne; má svadobnú noc a hnevá ju svet. O tretej sa napokon odhodlá vyjsť z izby. Potme blúdi v dome a prvý raz zapochybuje o svojich rozhodnutiach. V priebehu niekoľkých dní sa vydala a odsťahovala do domu na samote k mužovi, ktorý je jej odporný, a k diktátorským svokrovcom. Prečo tak ochotne vstúpila do jamy levovej? Strach jej však teraz nepomôže. Antón je možno iba zle vychovaný, navráva si Valentina, verí, že z neho vykreše pozorného muža. Výmenou aspoň získala stabilné prostredie, kde môže priviesť dieťaťko na svet. Aký by mu mohla dať život, keby nemala ani cent vo vrecku?

Z domu vyjde na obrovské pole zaliate mesačným svetlom. Noby ju dovedú až k chlievom. V duchu si hovorí, že raz bude mať to miesto rada, bude ho pokladať za domov. Cestička vedie popri klietkach, kde spia bravy. Odrazu sa Valentina strhne na hlasný zvuk. Jedno zo zvierat asi precitlo a rozbehlo sa

proti mrežiam, ktoré kovovo zacvendžali. Dievčina pristúpi ku kletke a napriek tme rozozná, že dnu nie sú prasce, ale dvaja nahí muži v reťaziach.

„Čau,“ povie ten, ktorý vpálil do mreží.

Zúriivo masturbuje, z kútika úst mu visí slina; druhý z nich čupí a smeje sa. Zle na nich vidieť, iba podľa hlasu usúdila, že sú to ľudia, nie zvery. Vtedy sa spoza jej chrbta ozve druhý hlas.

„Na čo si tu?“

Hlas patrí Dámasovi.

„Ak budeš porušovať pravidlá, aj ty raz skončíš v kletke.“

Valentina si inštinktívne objíme brucho a nenarodené dieťa v ňom.

Prvá kapitola

Bar je plný najmä Španielov, ale vidieť aj skupinky Číňanov, sem-tam zblúdeného turistu. Iba výzdoba je čisto ázijská: lampáše a závesné lampy pomaľované čínskym písmom a soška mačky kývajúcej labkou na rozlúčku. Pod tým všetkým klasický bar, laminátový pult s hranou obitou plechom, chýbajú už iba popolníky s logom Cynar alebo Martini z čias, keď sa ešte v podnikoch mohlo fajčiť. Miestni si už zvykli, že bývajú vo štvrti, ktorú by v iných mestách nenazvali inak než čínska.

Čínske nápisy ani Budha sediaci pri registračnej pokladni Chesce neprekážajú. Kedysi bar patril Pacovi, pôvodom Segovijčanovi, s ktorým sa Chesca zoznámila, ledva sa sem nastahovala, a dnes jej bezkofeínovú kávu v tých istých zafúľaných šáľkach servíruje čašník s úzkymi očami. Pretože jeho meno nevedia vysloviť, oslovujú ho tiež Paco, keď im nosí pivo v poobíjaných pohároch a ešte lepšie pečené držky, než aké pripravoval predchádzajúci majiteľ. Navyše tento Paco, aj keď je Číňan, vyrastal vo štvrti a po španielsky rozpráva bez najmenších problémov.

„Paco, daj mi plechovku piva so sebou a povedz, koľko ti dlhujem.“

„Dnes je to na mňa. Nezdržíš sa? Oslavy sa ešte nezačali.“

„Idem domov, mám zápal spojiviek a ledva som sa sem doplazila. Som tu, len aby som ti zaželala šťastný nový rok prasaťa.“

„Ďakujem, ale narodil som sa v Madride, v Milagrose. Mne sa rok končí Silvestrom. Čínsky zvieratník je pre Číňanov,“ dodá so smiechom.

Chesca by rada posedela, ale v bare sa nedá ani pohnúť a štípe ju v očiach. Okrem toho ráno skoro vstáva, lebo ju predvolali na súd na Plaza Castilla v prípade obchodu s bielym mäsom, ktorý odhalil Útvar kriminálneho vyšetrovania. Ako koordinátorka jednotky – koordinátorka, nie šéfka, nezabudne jej vždy pripomenúť Rentero – sa týmto povinnostiam nevyhne. Ani hádka so Záratem spreď niekoľkých hodín jej neurobila náladu na oslavu. Vlastne sama nechápe, prečo ju tak nahneval. Sú dospelí, nech si každý robí, čo chce. Lenže...

Na odchode musí pred dverami ustúpiť a pustiť dnu skupinu mužov v kostýme draka, ktorí tancujú do rytmu bubnov a tamburín. V preplnenom podniku sa na počudovanie nájde miesto aj pre nich; od Paca vie, že čím viac hluku a veselosti, tým viac šťastia ich v novom roku čaká.

Chesca si cez dav na ulici prekliesni cestu k pokojnejšiemu miestu, kde si kvapne do očí roztok z lekárne, ktorý jej v ten deň odporučil Buendía. Potom si otvorí plechovku Mahou a popíjajúc sleduje masky a počúva hudbu, tleskot a delobuchy. Akýsi muž k nej pristúpi, vyzerá ako Španiel, ale rozpráva po čínsky.

„*Nung-li sin-nien.*“

„Ani slovo,“ odvetí ona s úsmevom.

„Tak ešte raz.“ Muž vytiahne z vrečka papierik a prečíta z neho: „*Nung-li sin-nien.*“

„Čo to má akože znamenať?“

„Teraz mi jeden Číňan vysvetľoval, že takto sa želá šťastie do roku prasaťa. Ktovie, možno to znamená jarné rolky alebo sladkokyslú omáčka, ale ani to neublíži, tak želim šťastnú sladkokyslú omáčku. Volám sa Julio.“

„Ja som Chesca.“

Formálne sa pobožkajú. Julio vyzerá dobre, je vysoký a dobre stavaný, len trochu staromódne oblečený, má na sebe zelený vatovaný kabát s oranžovou podšívkou. Určite by sa o ňom dalo povedať, že je pekný muž, navyše so zmyslom pre humor.

„Bývaš tu niekde?“ spýta sa Chesca, pretože ho vidí prvý raz v živote. Madrid je síce veľké mesto, no obyvatelia jednotlivých štvrtí ľahko podliehajú ilúzii, že tam každý pozná každého.

„Nie, teraz som sa prisťahoval. Učím na strednej škole, dostal som miesto v jednej miestnej diere,“ tresne Julio, no hneď to oľutuje. „Prepáč, teraz mi iste povieš, že si tam študovala, a ja sa prepadnem od hanby.“

„Pohoda. Do štvrte som prišla až ako dospelá. A študovala som u rádových sestier.“

„Teraz neviem, čo je horšie.“

„Tie sestry,“ vysvetlí Chesca.

Od pouličného čínskeho predavača v stánku si kúpia štyri plechovky piva a zemiakové lupienky a zamieria na Plaza Julián Marías. Tam, oproti ulici Marcela Useru, kde klokočí oslavy čínskeho nového roka, si nájdu lavičku iba pre seba.

„Študentom hovorím, že ak sedia v škole, je to preto, lebo sa rozhodli viesť iný život než tí, čo zostanú na ulici, ponevierajú sa po parku Pradolongo a prekladajú pivo džointmi a tabletkami.“

Chesca nesúhlasí, nebude však drobnou názorovou odchýlkou kaziť dobre sa rozvíjajúci flirt. Kritiku zmäkčí z iného uhla.

„To je tá škola až taká zlá? Som miestna a dierou by som to tu nenazvala, v Madride sú horšie časti, oveľa horšie.“

„Možno sa od tvojich študentských čias čo-to zmenilo. Neprestajne im opakujem, že to bola ich voľba, tak nech chodia s hlavou hore.“

Juliove slová ju prekvapujú, pripomenuli jej scénu z *Nebezpečných myšlienok* s Michelle Pfeifferovou. Dokonca by mohla z filmu aj citovať: „Nebudem sa skrývať pred smrťou, do hrobu pôjdem s nezlomným duchom a s hlavou vztýčenou, lebo vždy existuje voľba.“ Napriek tomu sa usmeje, možno si ten pekný, zdravo sebavedomý chalan myslí, že ju zbalí na repliku z filmu. Aspoň sa s ním rozptýli, odvedie myšlienky od práce v útvare, zajtrajšieho súdu a hádky so Záratem. Chlapec sa jej vidí ako solídny kandidát na pár minút zábavy a prečistenie hlavy, preto zastaví prúd jeho rečí bozkom.

„Bývaš ďaleko?“ spýta sa ho.

„Tak trochu,“ odvetí viac zaskočený než nedočkavý.

„Prišiel si autom?“

„Nie, metrom.“

„Tak sa odvezieme mojou motorkou.“

Pohodlnejšie by to bolo u nej doma, ale nechce riskovať, ľahko by sa mohlo stať, že Zárate na poslednú chvíľu zruší pivo s kamarátmi, zjaví sa nečakane doma a pristihne ju v posteli s mužom, ktorého sotva spoznala. To by veci nepomohlo.

Motorkou sa dovezú na Plaza Comendadoras, zaparkujú a vyjdú do malého bytu. Chescu štípe v očiach, preto zamieri hneď do kúpeľne a kvapne si do očí. Mierne ju zarazí, že nikde nevidí kozmetické prípravky, ale nezamýšľa sa nad tým, chce si iba užiť. Prvý raz po dlhom čase to bude s niekým iným než so Záratem, po chrbte jej prebehnú zimomriavky.

Julio na ňu čaká s fľašou vína a naliatym pohárom. Medzičasom si vyzliekol košeľu, Chesce sa pozdáva, čo vidí.

Ledva si pripijú, vrhne sa naňho. Skúsene ju hladí, aj pozvoľné vyzliekanie mu ide od ruky. Rozhodne sa nikam neponáhľa, čo však prekáža Chesce, ktorá to chce vybaviť raz-dva a vrátiť sa domov. Telom ho naviguje k posteli, a keď si naňho sadne obkročmo, zakrúti sa jej hlava. Musí si ľahnúť, mladý muž ju objíma, bozkáva a ona sa mu podvoľuje, no zároveň tuší, že čosi nie je v poriadku. Mužova hlava klesá k jej rozkroku a závrat ustupuje rozkoši. Chesca priviera oči, no vzápätí ich otvorí, pretože v miestnosti sa mihol tieň. Určite niečo videla. Oslabené vedomie zelektrizuje desivá myšlienka: niekto je s nimi v byte. Počuť zakrochkanie. Zvuk nevydal Julio, ale čosi na opačnom konci miestnosti. Chesca zaostří a vo svetle pouličných lúčok zbadá siluetu muža, ktorý sa opiera o zárubňu a sleduje ich, ako keby sa nič nedialo. Pri nohách postele dva páry očí zhypnotizovane sledujú každý pohyb.

Chesca sa chce vzoprieť a ujsť, no svaly ani hlava nereagujú.

Druhá kapitola

V prijímacej miestnosti sedí na stoličke nehybne žena androgynného vzhľadu a upiera pohľad na stenu pred sebou. Na sebe má tmavosivý pánsky oblek: nohavice, vesta, biela košeľa a sako, na ktorom spod rukávov vytŕčajú manžety s červenými gombíkmi, k tomu pásikavá kravata zviazaná na windsorský uzol ako z anglických univerzít. Vlasy má ostrihané nakrátko, po bokoch a vzadu skoro ako vyholené. Napriek vynaloženému úsiliu pôsobiť mužsky nezatajú, že je pekná žena.

„Čaká na Chescu,“ povie Buendía za presklenými dverami Orduňovi, tak aby ho nepočula. „Musíš sa jej ujať, kým nepríde. Vieš, kto to je?“

„Áno, je nová. Chesca mi včera hovorila, že príde. Ale prijať ju mala ona.“

„To je tá neter...“

Orduño prikývne na znak, že meno netreba dodávať. Po Eleninom odchode Rentero ponúkol miesto koordinátora jemu. Orduño odmietol a navrhol Chescu. Od začiatku malo ísť iba o dočasnú pozíciu, kým nenájdu vhodného kandidáta; a rovnako zrejme bolo, že pre Rentera je ním Elena, ak by sa vrátila. Chesca zatiaľ odvieďla kus roboty, všetci očakávajú, že nebude dočasnou veliteľkou dlho. Prijať novú členku je iba ďalšou z otravných formalít postu a dnes sa jej

bude musieť zhostiť Orduño, ktorý najhlasnejšie protestoval proti jej prijatiu, keď sa dozvedel, o koho ide.

„Dobrý deň, Reyes Renterová?“

Žena vstane a zaujme vojenský postoj.

„To som ja.“

Gesto sa Orduñovi zdá také prehnané, že uvažuje, či si z neho nevystrelila.

„Pokoj, tu sme v špeciálnom útvare. Máme miernejší... režim.“

Pretože nevie, či ju má pobožkať na líce, radšej jej podá ruku. Ona pozdrav opätuje, silno, mužsky mu stisne dľaň.

„Očakávala som, že ma prijme vicekomisárka Francisca Olmová.“

Orduño sa usmeje. Chescu nikto nevolá Francisca. Možno to meno figuruje niekde v spisoch na ministerstve, ale v BAC prestalo existovať. Dokonca aj na menovke má napísané Chesca Olmová.

„Vieš, Chesca je teraz na súde a netušíme, kedy sa vráti. Tak som si vravel, že tu asi nebudeš chcieť presedieť celý deň. Tiež mám hodnosť vicekomisára, volám sa Orduño.“

„Hlásim sa do služby.“

„Tu si tykáme a protokolom sa netrápime, daj sa do pohody. Donesiem ti kávu, predstavím ťa ľuďom, pokecáme, dobre?“

„Na váš rozkaz.“

„Na tvoj. A ja nič nerozkazujem. Jediný, kto tu rozkazuje, je tvoj strýko.“

Pri zmienke o Renterovi skriví tvár, jej zatiaľ prvý náznak emócie. Orduño jej to neverí, na miesto sa dostala protekciou, tak musí hrať pózu.

V zasadačke Mariajo nadšene vystrihuje správu z novín, na stole má niekoľko regionálnych výtlačkov. Na zdvorilostné frázy nečaká, hneď spustí priateľským tónom.

„Pozrite: Čínsky vedec vytvoril v laboratóriu čiernu dieru.“
Titulok prečítala s takým gustom, že vyvolala v Reyes nutkanie reagovať.

„V laboratóriu? Barbari.“

„Veď to. Už som tú správu našla v šiestich novinách a zajtra ju určite preberú ďalšie. Netuším, odkiaľ sa vzala, zrejme z nejakej infernálnej dielne na Sibíri, kde produkujú takúto kvalitu. Som Mariajo, ty budeš isto neter policajného riaditeľa.“

„Som Reyes.“

„Ja Buendía,“ predstaví sa druhý z prítomných členov útvaru. „Mariajo si nevšímaj, na Sibíri nijaké infernálne dielne nie sú. Správy vymýšľa sama a púšťa ich do obehu.“

Buendía sa nakloní k Reyes, aby ju pobožkal na pozdrav, a uspeje. Zatiaľ sa nikto ani slovom nezmienuje o jej výzore, no zároveň nikto presne nevie, ako sa k nej správať. Či ako k mužovi alebo žene. Našťastie, Reyes nedáva na seba nič znať.

Mariajo ju chytí za rameno a urobí to pomerne prudko, no v jej podaní tieto gestá pôsobia srdečne.

„Ukážem ti, ako sa ovláda kávovar. Vyzerá jednoducho, ale chce to grif.“

„Ďakujem. Naozaj ste tú správu pustili do sveta vy?“

„Jasné. Čierne diery v laboratóriu, taká hovadina. Ale noviny dnes píšu úplní analfabeti.“

„A čo tým získate?“

„Všetky výstrižky si lepím do albumu, aby som raz odhalila pravdu. Utrpí prestíž dobrej polovice plátkov a o mne sa bude učiť na žurnalistických katedrách celého sveta.“ Mariajo sa rozosmeje a nikto nevie, či hovorí vážne alebo zo žartu.

Do miestnosti vstúpi Zárata so znepokojeným výrazom v tvári. Ani si nevyzlečie bomberku, postaví sa do stredu a rozpráva neurčitým smerom, do prázdna.

„Chesca už prišla?“

„Dnes má predvolanie na súd,“ poznamená Orduño.

„Tam sa neukázala.“

Orduño mu venuje neveriacky pohľad.

„To nie je možné. Týždeň si pripravovala výpoveď.“

„Idem odtiaľ, neprišla, štátny zástupca div nevyskočil z kože. Nevolala? Od rána o nej nikto nevie?“

Pohľadom prebehne celú miestnosť, tentoraz adresuje otázku všetkým. Odpoveďou mu je ticho nabité váhavosťou, zmätkom a náznakom obáv. Ešte aj Reyes chápe, že nie je vhodné upozorňovať na seba a pozdraviť nového človeka. V takých chvíľach by najradšej bola neviditeľná alebo sa zamaskovala za kávovar či registračku. Záratemu sa predstaví, keď opadne napätie.

„To mi na Chescu nesedí, aby neprišla na súd,“ vyjadrí sa Buendía.

„Navyše v prípade, ktorý sama vyšetrovala.“

Poznámku dodala Mariajo. Zárate rozhorčene prikyvuje, akoby sa hneval na kolegov, že namiesto rozptýlenia jeho obáv ich ešte prehlbujú. Chesca po niekoľkomesačnom vyšetrovaní rozložila sieť priekupníkov s bielym mäsom. Súd sa práve začal, mala byť korunný svedok. Obhajoba si iste mädlila ruky, keď ju tam nevideli.

„Volal si jej na mobil?“

Orduño vie, že sa pýta zbytočne, určite jej telefonoval niekoľkokrát, ale nevie, ako inak uľaviť evidentne zúfalému mladému mužovi.

„Asi dvadsaťkrát. Nedvíha.“

„Bol si u nej?“ vyzvedá Mariajo nervózne.

„Zvonil som, načúval som cez dvere. Nič.“

„Nemáš kľúče?“

„Nie,“ odvrkne.

Reyes si za zlomok sekundy dá dve a dve dokopy. Predpoklad, že by Zárate mohol vlastniť kľúče od Chescinho domu, jasne signalizuje, že medzi nimi niečo bolo alebo je. Zárate však kľúče nemá, čiže ich vzťah asi nebude taký vážny, ako si všetci mysleli.

Vzápätí sa špekuluje, hypotetizuje a vyjadrujú sa obavy. Nemohol by mať kľúče nejaký sused, hádam by sme k nej nevtrhli bez dovoľenia, a čo keď mala v noci infarkt a teraz leží mŕtva v posteli?

„Alebo v nej leží s nejakým šamstrom po presexovanej noci,“ povie Mariajo neúprosne, aby nezabudli, že existuje aj takéto vysvetlenie. „Na vstup do domu budeme potrebovať súdny príkaz. A ten nedostaneme na základe toho, že Chesca neberie telefón.“

„A že neprišla na súd, na to nezabúdaj.“

„Stále málo, Zárate.“

Mládenec prikývne. Dobré vie, že príkaz by nezískali. No teraz je už príliš rozrušený, z úzkosti mu prišlo fyzicky zle.

„Včera sa v Usere slávil čínsky nový rok,“ povie Orduño. „Vravela mi, že sa tam možno zastaví.“

Buendía súhlasne prikyvuje. „Aj mne to hovorila. Mala podráždené spojivky, ale nebolo to nič vážne, odporučil som jej kvapky.“

„Každý sebe lekárom,“ posmešne vyhrkne Orduño.

„Ja som medicínu vyštudoval. Zaoberám sa síce viac mŕtvymi než živými, ale očné kvapky ešte dokážem vybrať.“

Zárate odíde do Chescinej pracovne. Každý kút, každý centimeter presnorí, akoby dúfal, že kdesi v chuchvalci prachu nájde odpoveď.

Reyes vníma, ako s postupujúcimi hodinami hustne atmosféra. Zatiaľ sa jej účinkovanie v útvare nevyvíja podľa očakávaní. Aj po všetkom tom presviedčaní strýka, ktorému

nestačilo, že absolvovala policajnú akadémiu s vyznamenaním, vedela, že na ňu budú hľadieť cez prizmu protekcie, ale to ju netrápi, lebo je presvedčená o vlastnej spôsobilosti a čím skôr má v úmysle ukázať to v praxi. Väčšmi ju prekvapuje zvláštna paralýza, ktorú zmiznutie kolegyne vyvolalo.

„Predpokladám, že ťa informovali, čomu sa v útvare venujeme.“ Orduño nevie, o čom sa má s novou členkou rozprávať.

„Áno, ale rada si to vypočujem aj od teba. Ak by ti to neprekážalo.“

„Tak skúsme. Na našom oddelení preverujeme kadečo, od nevyriešených prípadov, cez zbrané vyšetovania a neprofesionálne počínanie kolegov, až po staré spisy, ktoré treba z nejakého dôvodu znovu otvoriť. Inak povedané, jeden deň môžeš u nás robiť na prípade obchodu s bielym mäsom kde-si v Leóné a druhý deň na vražde z osemdesiateho štvrtého.“

„Chodíte často do akcie?“

„Ani nie. Ak si si chcela povyraziť, mala si sa dať preložiť inam.“

„Ale kdeže, bude mi tu dobre,“ odvetí žena tajomne. „Niekedy má človek chuť popreťahovať si kosti, inokedy mu vyhovuje pokoj.“

Zárate zájde do Usery povypytovať sa miestnych. Majiteľ jej obľúbeného baru Paco ju videl, dala si pivo. Nič zvláštne si nevšimol. Ani susedia alebo predavač v bazári, kam Chesca chodí nakupovať žiarovky, baterky a podobné veci, mu nepomôžu.

Preto sa rozhodne vrátiť do kancelárie a buchnúť do stola.

„Chcem ísť k Chesce domov.“

Vetu vyhrkne len tak, bez pozdravu a dlhých úvodov. Niekoľko ďalších hodín informačného vákuu stačilo na to,

aby sa zatvrdil. Teraz už nemieni viesť diskusie o tom, či je alebo nie je etické vlámať sa kolegovi do bytu.

„Spíšem žiadosť o súdny príkaz?“ ponúkne sa Orduño.

„Nie. Radšej by som šiel za Renterom. Ten nám dá povolenie. Je to mimoriadna záležitosť. Ale už som mu volal a nie je u seba, neberie ani mobil.“

Všetky zraky sa obrátia k Reyes. Zárate prehovorí prvý.

„Vieš, kde máš strýka?“

„Toto je tvoja predstava o tom, ako sa víta nový člen tímu?“

Zárate na ňu uprene pozrie, premáha v sebe klíčiacu zlosť. Kto je tá sopláňa, že si s ním dovoľuje hovoriť takým tónom, keď niekam zmizla ich kolegyňa? Reyes neuhne pohľadom. Nech si je Zárate rozrušený, ako chce, ešte mu to nedáva právo brechať na ňu. Navyše cíti, že sa musí brániť, nastaviť mantinely, inak sa nikdy stigmy Renterovej netere nezbaví.

„Kde je tvoj strýko?“ opakuje Zárate.

„Nemám šajnu, v práci som policajtká, nie neter.“

Mariajo sa usmeje pod nos a zakročí, aby nezačali lietať iskry.

„Zistím, aký má dnes program.“

Niekoľko telefonátov s kamarátkami na ministerstve, so svojou sieťou dobre informovaných šesťdesiatničiek, a odpoveď je na svete.

„Rentero je v Casino del Madrid na ulici Alcalá. Nejaká benefícia pre školy v Mjanmare.“

„Idem si do kasína po povolenie,“ vyhlási Zárate. „A ty ideš so mnou,“ ukáže na Reyes.

„Ja?“

„Áno, ty. Keby ho bolo treba obmäkčiť.“

Tretia kapitola

Chesce sa sníva zvláštny sen, páchne hnojom. V polobdelom stave sa jej vybavuje minulé noc – defilé Číňanov, pívá s Juliom, jazda motorkou na Plaza de las Comendadoras a, žiaľ, aj traja muži, ktorí sa prizerali jej sexu s ich kumpánom. Zrejme ju znásilnili, ale to si nepamätá. Jediné, čím si je v tej chvíli istá, je smrad, smrad prasiat.

Nakoniec predsa len otvorí oči. Zápal spojiviek sa zhoršil, bolí ju hlava, ale to je iba predohra skutočnej hrôzy: leží nahá na posteli priviazaná za členky a zápästia. Prudko šklbe rukami aj nohami, obscénne rozkročenými, každý pohyb jej spôsobuje príšernú bolesť. Ťažká a pevná posteľ stoicky vzdoruje jej pokusom oslobodiť sa.

Aj keď sa to zdá nemysliteľné, po chvíli námahy znovu zaspí. Keď precitne, nevie, či uplynulo niekoľko minút alebo hodín. Naďalej sa márne pokúša zorientovať v tom, čo sa udialo, odkedy k nej na ulici Marcela Useru pristúpil pekný mladý muž oblečený ako zo sedemdesiatych rokov. Po príchode do bytu, keď vyšla z kúpeľne, kde si kvapla do očí, na ňu čakal s pohárom vína. Už len z myšlienky na víno sa jej dvihne žalúdok, z čoho usúdi, že v ňom bolo sedatívum alebo nejaká podobná látka. Oči ju neznesiteľne pália, uvedomuje si však, že to je najmenší z jej momentálnych problémov.

Nakoľko jej to len povrazy a boľavé svaly dovoľia, rozhliada sa po miestnosti. Podľa okien vysoko pod stropom, ktoré sú zaslepené kartónom, usúdi, že je niekde v suteréne. Jediné svetlo preniká cez škáry medzi kartónom a stenou. V šere rozoznať tmavé machule, asi nábytok alebo nejaké škatule. Niekoľko metrov od nôh postele stúpajú schody k dverám. Cez tie dvere bude musieť vyjsť, ak chce prežiť.

Teraz sústredí pozornosť na vlastný rozkrok, či zacíti bolesť alebo podráždenie. Aspoň aby zistila, či ju znásilnili, no všetko sa zdá v poriadku. Možno jej podstrčili niečo, z čoho sa tak opustila, že ani nekládla odpor, a možno im stačilo sledovať ju s Juliom. Od chvíle, keď so zdesením zistila, že okolo postele stoja traja muži, až kým sa neprebudila priviazaná v posteli, má v pamäti okno. Na myseľ jej náhle príde jedno konkrétne slovo: stádo. Ibaže podľa smradu vznášajúceho sa v miestnosti – ten sa jej evidentne neprisnil – by asi črieda bolo presnejšie. Črieda sviň.

Ďalej ju bolí hlava a štípe v očiach, ale ako sa upokojuje, začína premýšľať jasnejšie. Ako mohla byť taká naivná, ignorovať všetky varovné signály? On oslovil ju a vytiahol repliku z filmu, ktorú vydával za vlastnú, ako keby postupoval podľa presného scenára; v kúpeľni nenašla nijaké jeho osobné veci, a keď sa teraz nad tým zamyslí, vlastne ani v obývačke. Julio ju nevzal k sebe, ale zrejme do nejakého nájomného bytu pre turistov, kde už asi čakali tí traja. Hneď jej napadne teória: je to štvorčlenná banda, ktorá využíva najkrajšieho zo svojich radov, aby balil ženy a oni ich potom mohli spoločne znásilniť. Tak ako si vystriehli ju, mohla byť obeťou ktorákolvek iná. A do pasce sa chytila preto, lebo jej úsudok zastrel hnev. Zárate sľúbil, že pôjde s ňou, a potom sa na ňu vykašlal, čo ju tak rozčúlilo, že stratila ostražitosť. Hnev a nenávisť bránia človeku myslieť, vie to odjakživa; ak sa jej niečo v živote

podarilo, vždy vďaka tomu, že konala rozvážne aj v tých naj-
extrémnejších situáciách.

Teória o fešákovi ako návnade a troch hovädách je dobrá,
má logiku. Keď veci dávajú logiku, človeka to upokojí. Ibaže
toto bude inak. Keby chceli Chescu iba znásilniť, nepreviezli
by ju sem, kde to páchne hnojom, a nepriviazali by ju nahú
k posteli. O čo im ide?

Opatrne, nesmie pridať k nenávisti a hnevu ešte aj strach;
lebo v tom prípade sa odtiaľ nikdy nedostane.